

Zvečer so se zbrale vse gojenke zavoda Livade v veliki dvorani. S sten so jim žugali dolgi rdeči jeziki in črni parkeljini. Vsa dvorana je žarela v topli rdeči luči. Ob osmih so prišle gospe učiteljice in učitelji — takoj nato je pa začelo nebeško zvončkljanje na dolgem hodniku. V dvorano so stopali angeli beli, modri in rožasti. Vsak je imel košarico sladčic in srebrn zvonček. Za angeli so korakali dostojanstveno in mirno: sv. Anton, slovanska blagovestnika Ciril in Metod in častitljivi starček sv. Miklavž. Razvrstili so se okoli svetega patrona na gornjem koncu dvorane in sv. Miklavž je govoril, opominjal, blagoslavljal in izpraševal gojenke, angeli pa so jih obdarjali. Ko so stale Evica, Savna, Manda in Anž pred svetim škofom, jim je govoril tako: »Največ veselja ste mi napravile ve, draghe gojenke, s svojo darežljivostjo. Posnemale ste mojo lastnost, ki me

je tako visoko dvignila pred božji prestol. Ostanite dobre, radodarne, usmiljene in — srečne boste. Angeli, obdarujte jih v dvojni meri.»

Drugo jutro so imele učenke četrtega razreda zopet mnogo tajinstvenega dela. Vsaka je prinesla za-lepljeno pisemce za gospo učiteljico. Tanja in Sonja sta jih obešali na velikansko pozlačeno šibo. — Evičino pismo se je glasilo:

*»Ljuba gospa učiteljica! Vi ste nam pokazali, kako naj bomo dobre za uboge siromake. Včeraj sem bila zelo vesela in srečna. Obljubam Vam, da bom vedno rada dajala revežem. Vaša hvaležna učenka
Evica Prašnikova.«*

Kaj so napisale druge učenke, tega Evica ni izvedela, ker gospa učiteljica tajnih obljub ni izdala. Pač pa se je gospa srečno smehljala vsem dobrim in prijaznim besedam, ki so prevrele iz toplih mladih src...

Pogumni deček

Zgodilo se je tole v mestu Phoenixu, v državi Arizona v Ameriki. Sedemletni sinček nekega farmerja (poljedelca) je s svojim pogumom rešil ljubega očeta velike nesreče.

Ta farmer je prodal nekega dne velik del svoje črede. Mali Jack (izgovori: Žek), tako je bilo ime malemu junaku, je radovedno gledal svojega očeta po sklenjeni kupčiji, kako je zadovoljno prešteval dolarske bankovce in se temeljito oddahnil, ko jih je položil lepo urejene v predalček pisalne mize.

Oče je moral nato po opravih z doma, mati in starejši bratje pa so bili na polju. Mali Jack se je igral pred hišo po mili volji, saj ni bilo nikogar doma, da bi mu branil. Ko pa je stopil v hišo po neke igrače, je zapazil, da se širi od štedilnika ogenj z bliskovito naglico na vse strani. Tedaj se je drobnj junaček spomnil oče-

tovih dolarjev. Stekel je skozi plamen v sobo k pisalni mizi, da bi rešil denar. Toda njegove roke so bile prešibke, da bi sunkoma odprle zaklenjeni predal. Ko je videl, da samo z rokami ne bo nič opravil, je stekel po isti poti iz hiše v drvarnico, zagrabil veliko sekiro in se vrnil skozi gorečo kuhinjo v sobo, ki so jo že tudi lizali ognjeni zublji. Na vso moč je udrihal po pisalni mizi in končno v poslednjem hipu vendar razbil miznico. Stisnil je dolarje v svoj mali pesti in zbežal skozi plamen in dušec dim na prosto.

Ko so se vrnil domači, so našli nedaleč od pogorišča malega hrabrega Jacka v globoki nezavesti.

Tako je sedemletni deček postal velik junak, v vseh večjih ameriškikh časopisih je izšla njegova slika, saj je rešil svojemu očetu težko pridobljeno premoženje.